

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16391/2023
07.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Милошевић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ, чији је пуномоћник за пријем писмена ГГ и ГГ, сви из ..., које заступа пуномоћник Стеван Јаковљевић, адвокат из ..., ради предаје у посед, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3047/22 од 28.12.2022. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужених ВВ и ГГ, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3047/22 од 28.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 1297/20 од 02.11.2020. године, одбијен је тужбени захтев да се обавезу тужени ББ, ВВ и ГГ да тужиоцу предају у државину некретнине уписане у листу непокретности број .. КО ..., кат. парцела број .., земљиште под зградом – објектом број 1, површине 85м², земљиште уз зграду – објекат од 5 ари 0м², њива прве класе од 5 ари и 27м² и кат. парцеле број .., њива прве класе од 3 ара и 16м², све у улици ... број .. у природи породична стамбена зграда на наведеној адреси. Обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплате износ од 61.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ досуђених трошкова парничног поступка у периоду од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3047/22 од 28.12.2022. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је усвојена и пресуда Основног суда у Зрењанину П 1297/20 од 02.11.2020. године, у делу у којем је у односу на тужене ВВ и ГГ одбијен тужбени захтев и одлучено о трошковима парничног поступка, преиначена тако што су обавезани наведени тужени да тужиоцу предају у државину некретнине описане у листу непокретности број .. КО ... катастарске парцеле бр. ..., земљиште под зградом – објектом број 1, површине 85м², земљиште уз зграду – објекат од 05 ари 00м², њива прве класе од 05 ари и 27м² и кат. парцеле број .., њива прве класе од 03 ара и 16м², све у улици ... број .. у природи породична стамбена зграда на наведеној адреси, као и да му на име накнаде трошкова парничног поступка поред износа досуђеног

првостепеном пресудом исплате још износ од 7.500,00 динара (укупно 69.300,00 динара) са законском затезном каматом од дана извршности до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 19.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ВВ и ГГ су изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је утврдио да ревизија тужених није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а битне повреде на које се у ревизији указује нису разлози због којих се може изјавити посебна ревизија.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник непокретности уписаних у лист непокретности број .. КО ... – кат. парц. .. земљиште под зградом – објектом број 1, површине 85м², земљиште уз зграду – објекат од 05 ари 00м², њива прве класе од 5 ари и 27м² и кат. парц. број .., њива прве класе од 3 ара и 16м², све у улици ... број .. у природи породична стамбена зграда. Наведене непокретности тужилац као купац је стекао у извршном поступку који је спровођен против извршног дужника ББ. Тужилац није уведен у посед непокретности па се обратио туженима опоменом од 29.08.2018. године са захтевом да се тужени иселе и предају му непокретност у посед. Тужени по овој опомени нису поступили. У предметној кући тужени више не живе. ББ који је у међувремену преминуо и ГГ изнајмили су кућу у ..., а њихов син ВВ живи у иностранству. ВВ је отпочео изградњу куће у истом дворишту и на плац је оставио грађевински материјал.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је одбио тужбени захтев налазећи да тужени више не живе на тој непокретности. У кући није било струје нити других услова за живот, а живе од социјалне помоћи која износи 13.500,00 динара. Иако нису предали кључ од предметне непокретности – куће, то произлази да због иселења тужених из предметне непокретности је тужбени захтев неоснован.

Другостепени суд није прихватио овакву правну аргументацију првостепеног суда налазећи да је сходно члану 37. Закона о основама својинскоправних односа тужбени захтев тужиоца основан. Ово из разлога што иселење из непокретности само за себе не значи предају државине сходно цитираном пропису. Околност да тужени не живе у предметној кући не води закључку да они више немају фактичку власт на непокретности будући да нису доказали нити су утврдили да су непокретност испразнили од својих ствари и да су кључ од куће предали тужиоцу лично или путем трећег лица. Стога тужилац има право на подношење реивиндикационе тужбе сходно цитираном пропису па је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца у односу на тужене ВВ и ГГ.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд поступио када је преиначио првостепену одлуку. Члан 37. Закона о својинскоправним односима

прописује да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари. Правилан је закључак другостепеног суда да околност да су се тужени у међувремену иселили (тужени ББ је у међувремену преминуо), не значи да тужени још увек немају фактичку власт на непокретности јер нису доказали да су изнели своје ствари нити да су кључ од објекта предали тужиоцу или трећем лицу. Манифестација права својине подразумева и околност да власник ствари може да уђе у непокретност (у овом случају објекат) и парцелу, и да исте користи. Тужени нису предали кључ тужиоцу иако су се иселили у току трајања поступка па је правилан закључак другостепеног суда да тужилац основано подноси реивиндикациону тужбу против тужених који су без правног основа су у државини те непокретности. Држање кључа од објекта иако неко не живи у истоме, подразумева да је лице које поседује кључ је у државини истог јер је државина фактичко стање а не правни основ.

Из напред изнетог произлази да је другостепени суд правилно применио материјално право.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић